

[Pelle Voigt]

man skal stille op med, men ingen i forsvarsforligspartierne kunne forestille sig, at disse også i internationale fredsbevarende operationer nu helt uanvendelige styrker på nogen måde skulle reduceres. De fører selv en hård kamp for stadig væk at være i Slesvig-Holsten, hvor tyskerne ikke vil have dem, og i desperation taler man nu om at forflytte nogle af disse Leopardkampvogne til Sjælland, hvor de aldrig har været før, og hvor de vil gøre lige så lidt nytte, som de nu efter zonegrænsens forsvinden og Tysklands genforening er i stand til at gøre i Tyskland. Så hvad er det egentlig, det her handler om, og hvor er, må jeg så spørge fru Helen Jørgensen, Socialdemokratiets troværdighed henne i denne sag?

Fru Helen Jørgensen henviste til mit ordskifte med udenrigsministeren den 10. april 1991, og det synes jeg var et sjovt ordskifte, som også endnu en gang viste, at der er fejl og misforståelser på begge sider. Fru Helen Jørgensen husker givetvis, at det var min opfattelse – min personlige opfattelse, skal jeg understrege – at man burde udstyre de kurdiske oprørere med selvforsvarsvåben imod de irakiske luftangreb. Det synes jeg kan have god fornuft, hvis man er udsat for luftangreb eller der er en risiko for, at man kan blive udsat for luftangreb.

Det, vi nu ser, er, at Østersørepublikkerne Estland, Letland og Litauen nedlægger deres luftvåben, at der altså sker en massiv nedskæring af lufttruslen i vores nærområde, og det, jeg nævnte i den forbindelse på egne vegne – og noget, SF senere tog afstand fra, skal jeg understrege – var antiluftskytz eller missiler. Ministeren replicerede på den morsomme måde, at jeg skulle: »... nævne nogle våben, vi mig bekendt ikke må have i Danmark, bl.a. fordi hr. Pelle Voigt har forhindret det.«

Det synes jeg var interessant og morsomt, men det var også forkert. Det viser endnu en gang, hvorledes vi alle her i livet begår fejl. Men der er noget, der undrer mig i den socialdemokratiske argumentation, ikke så meget i forsvarsministerens argumentation. Den respekterer jeg, fordi den bygger på en bureaukratisk tradition, der ikke kan se forskel på, om det er 1984 eller 1991, og som altid argumenterer for, at der ikke er sket fundamentale ændringer, der kan begrunde ændringer i det danske forsvars sammensætning. Det er nu engang

Forsvarsministeriets natur at agere på denne måde, det fik vi jo i øvrigt også tydeligt demonstreret i Forsvarskommissionen med det resultat, at størsteparten af kommissionens beretning i dag ikke er det papir værd, den er skrevet på.

Socialdemokratiet argumenterer så sent som i dag for, at vi skal skære ned på forsvaret og overføre penge til Østhjælp. I 1990 sagde man, at vi skulle gøre det i 1991, og nu i 1991 siger man, at vi skal gøre det i 1992. Skal vi også opleve, at man siger i 1993, at vi skal gøre det i 1994? Kommer de massive, betydelige nedskæringer nogen sinde? Dette var et bud på det. Det er afvist. Hvad er Socialdemokratiets bud på væsentlige reduktioner af forsvarsudgifterne?

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til ordførernes indlæg. Billedet tegner sig jo ganske klart. I dette spørgsmål har SF taget sit standpunkt og står temmelig alene med sin holdning, idet jeg dog noterede mig, at hr. Jørgen Estrup på De Radikales vegne tilsyneladende følte sig lidt mere som en fri fugl, end vi ellers har oplevet det på disse områder igenem lang tid.

Jeg skal derfor også erindre om, at mens CD, som hr. Arne Melchior beskrev det, i sin tid tog medansvar for denne anskaffelse i forbindelse med afstemningen i Finansudvalget og som forligsparti i sin tid, befandt hr. Jørgen Estrup sig jo dengang i en fri situation, en ubundet situation. Og det var vel det, der afspejlede sig en lille smule i hr. Jørgen Estrups indlæg her.

Jeg håber ikke, der skal lægges mere i det, end godt er. Jeg håber, hr. Jørgen Estrup stadig befinder sig godt i forligsbrødrenes kreds og ikke ville drømme om at distancere sig fra det ansvar, der i øvrigt er forbundet med det fællesskab, som vi så frugtbart har udviklet siden 1989, og som det er mit håb og min forventning at vi fortsat kan bevare, for min skyld gerne med udvidet deltagerkreds. Det håber jeg hr. Jørgen Estrup er helt enig i.

Med hensyn til spørgsmålet om ansvarlighed, som hr. Jørgen Estrup rejste, og som hr. Pelle Voigt også var noget inde på, er det jo en beklagelig ting, at man ikke i 1986 var i stand til at nå frem til en forståelse for, hvilken mate-